

עפ"ת 21227/07/16 - רז משה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 21227-07-16 משה נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט גד גרעון

המערער:

רז משה

על ידי ב"כ - עו"ד אשר ארבל

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

על ידי ב"כ - עו"ד אביב דמרי

פסק דין

1. ערעור על פסק-דין של בית-משפט השלום הנכבד לתעבורה בבאר-שבע (כב' השופטת איילת גרבי).

במסגרת הערעור משיג המערער, הן על הכרעת-הדין מיום 29.04.15, שבמסגרתה הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום - גרימת תאונת דרכים לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, נהיגת רכב בקלות ראש וברשלנות לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה, סטייה מנתיב וגרימת חבלה של ממש, לפי תקנה 40(א) לתקנות, נהיגה במהירות בלתי סבירה לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה ונהיגה במהירות מופרזת לפי תקנה 54א לתקנות התעבורה; והן על גזר-הדין מיום 16.06.16, שבמסגרתו נגזרו עליו עונש של שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, שבעה חודשי מאסר על תנאי, מקום שיושע בביצוע של גרימת תאונת דרכים תוך שלוש שנים מיום גזר-הדין, פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 36 חודשים, פסילה מותנית לשישה חודשים, למשך שלוש שנים, קנס בסך 1,000 ₪ וכן חתימת התחייבות כספית.

2. כתב האישום ייחס למערער, יליד שנת 1993, את העבירות שפורטו לעיל, בגין מעורבותו בתאונת דרכים אשר התרחשה ביום 12.01.11 בעיר אילת, כאשר לטענת המאשימה, המערער נהג ברכב משא אחד ("גיפ" פאג'רו) ברח' 'דרך הרים' בעיר, בעקומה, ולפני צומת דרכים, בקלות ראש, ברשלנות ומבלי ליתן תשומת-לב מספקת לדרך, במהירות בלתי סבירה, שאינה פחותה מ-89 קמ"ש, בעוד המהירות המותרת בקטע הדרך האמור הינה 50 קמ"ש. נטען, כי המערער, בהתקרבו לצומת דרכים, סטה מנתיב נסיעתו שמאלה, לנתיב הנגדי, חסם את דרכו של קטנוע אשר הגיע ממול והתנגש בו, כאשר דופן קדמי-ימני של רכב המערער פגע בחזית צד ימין של הקטנוע. כתוצאה מן התאונה, נחבלה נהגת הקטנוע ובין היתר, נגרמו לה שבר פתוח בברך, שבר בשורש כף-היד וחבלות בפנים, והיא נאלצה לעבור ניתוח ובהמשך נזקקה למעקב אורטופדי.

3. בישיבה שהתקיימה ביום 17.02.13, הודה המערער בכך שנהג ברכב בזמן ובמקום האמורים בכתב האישום, אך כפר בטענה לפיה גרם לתאונה וביתר עובדות כתב האישום.

לפיכך, נשמעו ראיות הצדדים.

מטעם המאשימה העידו, השוטר רס"מ שמעון פרטוש, עדת ראיה - הגב' מיטל סויסה, בוחן התנועה - רס"ב רפאל אזולאי, ונהגת הקטנוע - הגב' קרנית גולן.

העד, **רס"מ פרטוש**, הגיע למקום התאונה לאחר שהתרחשה וערך דו"ח פעולה (ת/1), אשר הוגש בהסכמה, במקום חקירה ראשית. העד נחקר בחקירה נגדית.

הגב' סויסה סיפרה בהודעתה במשטרה, אשר נגבתה יום לאחר התאונה, כי נהגה לפני הקטנוע, בכיוון נסיעתו, והבחינה ברכב המערער, אשר נסע מולה, סוטה ממסלול נסיעתו לנתיב נסיעת הקטנוע ומתנגש בו. העדה סיפרה כי עצרה את רכבה, לא יצאה ממנו משום שבתה, שהיתה עמה ברכב, ישנה, התקשרה למד"א ולאחר שראתה כי הגיעו אנשים למקום, המשיכה בנסיעה, אספה את בנה ממקום כלשהו וחזרה למקום כדי למסור את פרטיה לבוחן התנועה שהגיע למקום.

בעדותה בבית-המשפט מסרה העדה גרסה שונה, לפיה לא ראתה את רגע הפגיעה וגם לא ראתה את רכבו של המערער סוטה ממסלולו, אלא רק ראתה את הרכבים המעורבים לאחר ההתנגשות. לדברי העדה, לא סיפרה בהודעתה במשטרה כי רכבו של המערער הגיע מולה עובר לתאונה וכי הודעתה תוקנה, שלא בהסכמתה, ביחס לפרט זה.

בוחן התנועה, **רס"ב אזולאי**, חיווה דעתו במסגרת הדו"ח שערך לגבי תאונת הדרכים, בין היתר כי על פי סימני הדחיפה שהותירו גלגלי רכבו של המערער עובר לתאונה, ובהינתן מקדם החיכוך בין גלגלי הרכב והכביש, הרי שמהירותו המינימלית של הרכב קודם התאונה, היתה 89.96 קמ"ש. העד כתב בדו"ח כי המהירות המותרת באותו קטע דרך הינה 50 קמ"ש, שכן על אף שבנתיב הנגדי מוצב תמרור אשר מתיר נהיגה במהירות 70 קמ"ש, הרי שבכיוון בו נסע המערער, לא מוצב תמרור המורה על מהירות אחרת ועל כן, מהירות הנסיעה המותרת במקום הינה 50 קמ"ש. בוחן התנועה הסיק ממכלול הנתונים, כי כתוצאה מנהיגתו במהירות מופרזת ובשל העקומה בכביש, איבד המערער שליטה על רכבו, סטה לנתיב נסיעת הקטנוע וגרם לתאונה. בוחן התנועה ציין בדו"ח שערך, כי המערער היה אז נהג חדש וכי חוסר ניסיונו היה אף הוא גורם לאיבוד השליטה על הרכב. העד ציין כי לא נמצאו סימני בלימה או דחיפה של האופנוע במקום ומכך למד כי נהגת הקטנוע הופתעה מהגעת רכבו של המערער מולה וכי אין לייחס לה כל אשמה ביחס להתרחשות התאונה.

נהגת הקטנוע, **הגב' גולן**, סיפרה בהודעתה במשטרה כי אינה זוכרת את התאונה, אלא רק כי נסעה בכביש ממקום עבודתה והתעוררה בבית החולים 'יוספטל'. העדה לא נחקרה בחקירה נגדית על ידי ב"כ המערער, שכן

כאמור לא זכרה את התאונה. לשאלת בית המשפט ביחס למצבה הרפואי השיבה העדה, כי היתה מאושפזת בבית-החולים 22 ימים לאחר התאונה, עברה שלושה ניתוחים והועברה לשיקום, אותו הפסיקה על דעתה, כאשר היא במצב סיעודי ומתניידת באמצעות כיסא-גלגלים, על אף שהיתה אמורה להימצא בשיקום במשך כשנה. מאז ועד מועד חקירתה בבית-המשפט - 11.09.13, נזקקה, לדבריה, לשלושה ניתוחים נוספים ולטיפולים אינטנסיביים, ועמדה להינתח שוב בחודש נובמבר באותה שנה.

למערער העידו המערער עצמו, מר בר שלמה דוד - חברו של המערער שהיה עמו ברכב בעת התאונה וכן המומחה - מר ישראל נחמיאס.

המערער סיפר בהודעתו במשטרה, מיום התאונה, שהוגשה בהסכמה, כי נאלץ לסטות שמאלה מנתיב נסיעתו בשל כניסת רכב אחר, מסוג מאזדה בצבע כסף, לנתיב נסיעתו, ועל אף שניסה להימנע מפגיעה בקטנוע, התנגשו הרכבים. המערער טען כי מהירות הנסיעה המותרת באותו קטע דרך הינה 70 קמ"ש והכחיש כי נהג במהירות אותה העריך בוחן התנועה. בהודעתו טען כי אינו זוכר אם בלם את רכבו בלימת חירום עובר לתאונה. בחקירתו הנגדית העיד כי לא רק סטה מנתיב נסיעתו באותו שלב, אלא גם בלם. המערער נשאל אם יש לו הסבר לכך שעל פי דו"ח הבוחן, החל לסטות כאשר היה כבר 40 ס"מ בתוך נתיב נסיעתו של הקטנוע ולא היה בפיו כל הסבר.

מר **דוד** סיפר בהודעתו במשטרה, כי התאונה התרחשה לאחר שרכב אחר, מאזדה בצבע כסף או זהב, נכנס לנתיב נסיעתו של המערער באופן שהמערער נאלץ לסטות שמאלה ובהמשך התרחשה התאונה. לדברי העד, הוא לא שם לב למהירות נסיעת רכב המערער.

המומחה, **מר נחמיאס**, ביקר בחוות דעתו את דו"ח בוחן התנועה שנערך על ידי רס"ב אזולאי. העד ניתח את סימני הדחיפה שנזכרו בחוות דעת בוחן התנועה, וחלק על מסקנותיו. העד העריך, על פי הנתונים שפרט בחוות הדעת, כי מהירות נסיעתו המינימלית של המערער עובר לתאונה היתה 75.8 קמ"ש ולא כאמור בחוות דעת בוחן התנועה, וקבע כי המהירות לא הייתה אחד הגורמים להתרחשות התאונה וכן קבע, כי אין בסיס לטענת הבוחן כי אלמלא מהירות הנסיעה וחוסר ניסיונו של המערער, בהיותו נהג חדש עובר לתאונה, היתה התאונה נמנעת, בהעדר כל ממצא אובייקטיבי התומך במסקנות אלה, לדבריו, ומשלא נסתרה, לדבריו, טענת המערער בדבר רכב אשר נכנס לנתיב נסיעתו ואילץ אותו לסטות ממנו, כאמור לעיל.

4. בית-המשפט קמא צטט פסיקה רלוונטית, לפיה, בנסיבות בהן מתרחשת תאונה בנתיב הנגדי לנתיב נסיעתו של נאשם, לאחר שהנאשם סטה סטיה חדה לנתיב הנגדי, קמה חזקה שבעובדה בדבר חוסר זהירותו של אותו נאשם ובדבר אחריותו להתרחשות התאונה, המעבירה אל הנאשם את נטל הראיה לעניין הסיבות אשר בגין סטה לנתיב הנסיעה הנגדי, ולעניין העדר התרשלות מצדו.

בנסיבות האמורות בכתב האישום, קבע בית-המשפט קמא, קמה חזקה שכזו, משאין חולק כי לאחר

התאונה נמצא רכבו של המערער בנתיב הנגדי ועל כן, הועבר אליו נטל הראיה כאמור.

בית-המשפט קמא קבע כי לא ניתן לבסס ממצא עובדתי לעניין נסיבות התרחשות התאונה, על עדותה של הגב' סויסה, נוכח הסתירה שבין גרסתה הראשונה, אשר פורטה בהודעתה במשטרה, ובין גרסתה בחקירה הנגדית, וכאשר לא ידעה למסור גרסה ברורה לעניין הכיוון ממנו הגיע רכבו של המערער עובר לתאונה. עוד ציין בית-המשפט קמא, כי גרסתה של עדה זו עומדת בסתירה גם לגרסת המערער, אשר אישר בעדותו כי אכן נסע בנתיב שמול נתיב נסיעתם של העדה ושל הקטנוע עובר לתאונה.

בית-המשפט קמא ניתח את חוות-דעת המומחים וקבע, כי אין להעדיף איזו מהן על האחרת לעניין קביעת מהירות נסיעתו של המערער עובר לתאונה, אך קבע, כי גם על יסוד קביעת המומחה מטעם המערער לעניין מהירות הנסיעה (75.8 קמ"ש כאשר מהירות הנסיעה המותרת באותו קטע דרך הינה כאמור 50 קמ"ש), הרי שיש לדחות את מסקנותיו, לפיהן התאונה היתה בלתי נמנעת בנסיבות, ומהירות נסיעתו של רכב המערער לא היתה גורם להתרחשותה.

בית-המשפט קמא קבע כי גם אילו התקבלה טענתו של המערער כי רכב אחר, מסוג מאזדה, נכנס לנתיב נסיעתו ואילץ אותו לסטות שמאלה, על מנת למנוע את הפגיעה באותו רכב, הרי שאילו נהג המערער במהירות המותרת ולא במהירות האמורה בחוות-דעת המומחה מטעם המערער, הרי שיכול היה להגיב מוקדם יותר ולהימנע מפגיעה ברכב המאזדה, תוך האטת מהירותו ואף בלימת הרכב, מבלי להיכנס לנתיב נסיעת הקטנוע, מה גם שהוכח כי שדה הראייה שלו היה פנוי וכי יכול היה להבחין במתרחש לפניו כ- 150 מטר לפני מקום התאונה, וכי היה עליו להפחית את מהירות נסיעתו, בשל הצומת שעמדה לפניו. בית-המשפט קמא קיבל את מסקנת בוחן התנועה המשטרתי, לפיה לחוסר ניסיונו של המערער, בהיותו נהג חדש בעת התאונה, היה חלק בהתנהגותו שגרמה לתאונה, שכן לסברת בית-המשפט קמא, יש להניח כי נהג ותיק ומנוסה יותר, היה נוהג ומתנהג באופן מושכל יותר.

בית-המשפט קמא קבע כי לא עלה בידי המערער ליתן הסבר העשוי להניח את הדעת, לסטיית רכבו אל תוך הנתיב הנגדי.

על כן, קבע בית-המשפט קמא כי המשיבה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר, והרשיעו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

5. בית המשפט קמא הפנה את המערער אל הממונה על עבודות השירות לצורך בחינת התאמתו לריצוי של עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, מקום שיוחלט להטיל עליו מאסר, וכן ביקש תסקיר שירות המבחן לעניין העונש.

בחוות דעת הממונה נקבע, כי המערער מתאים לביצוע עבודות שירות והמליץ על הסבתו באילת, ככל שיוחלט להטיל עליו עונש בדרך של עבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן סקר את רקעו האישי והמשפחתי של המערער, לרבות מצבו הבריאותי הירוד של אביו. שירות המבחן ציין, כי המערער שירת שירות מלא בחיל הים והוערך על ידי מפקדיו כחייל בעל התנהגות ראויה לציון, בעל תושייה, ממושמע, בעל מוסר עבודה גבוה המסייע לזולת. כן, עולה מתסקיר שירות המבחן, כי המערער ניהל אורח חיים נורמטיבי מאז שחרורו.

שירות המבחן ציין, כי אין למערער הרשעות קודמות בתחום הפלילי, אך לחובתו 5 הרשעות קודמות בתחום התעבורה, כאשר ההרשעה האחרונה משנת 2015 בגין עבירה מיום 26.11.14.

בהתייחס לעבירות אשר בביצוען הורשע על ידי בית משפט קמא, ציין שירות המבחן, כי המערער מודה בביצוען ולוקח אחריות על מעשיו. המערער הודה בפני קצין המבחן, כי נסע במהירות הגבוהה מן המותר וגרם לתאונת דרכים, זאת בין היתר משום שתנאי הדרך באותה עת הקשו עליו במיוחד נוכח חוסר הניסיון שלו באותה תקופה. המערער סיפר לקצין המבחן, כי דאג לשלומה של נפגעת העבירה ואף הגיע עם בני משפחתו לבקרה בבית החולים.

שירות המבחן סבר, כי המדובר באירוע נקודתי חריג בכלל התנהגותו של המערער וכי למערער מוטיבציה גבוהה לנהל אורח חיים תקין יותר תוך נקיטת זהירות רבה יותר, כי ההליך המשפטי שהתנהל נגדו היווה "**גורם מחדד גבולות...**" עבורו, וכי הוא הפיק ממנו לקחים.

נוכח כל האמור, וכאשר שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם הממלא תפקידיו היטב בכל המישורים והביע דאגה כנה כלפי נפגעת העבירה, המליץ שירות המבחן להטיל על המערער צו של"צ בהיקף של 150 שעות לצד עונש מותנה ארוך ומרתיע. כן המליץ שירות המבחן להסתפק היזקקותו של אבי המערער להסעות לטיפולים בשל מצבו הרפואי.

6. לאחר שמיעת טיעונים לעונש, ולאחר שחזר ושמע את הגב' גולן, אשר סיפרה על סבלה הרב עקב התאונה, גזר בית-המשפט קמא על המערער את העונשים שפורטו לעיל.

בגזר-הדין סקר בית המשפט קמא פסיקה רלוונטית, ועמד על נסיבותיו האישיות של המערער, על חומרת הפגיעה בנהגת הקטנוע. בית המשפט קמא קבע, כי מתחם הענישה ביחס לעבירה של גרימת תאונת דרכים אשר בעטיה נגרמו לנפגע חבלות של ממש נע בין שלושה חודשי מאסר בפועל לתשעה חודשי מאסר בפועל, לצד פסילת רישיון בין שלושה חודשים לשנתיים ואף למעלה מכך, כאשר קביעת העונש ההולם בתוך המתחם תיעשה בהתחשב במידת הרשלנות ובחומרת החבלות שנגרמו לנפגע.

בית המשפט קמא קבע כי מידת רשלנותו של המערער שביסוד העבירות שביצע הייתה גבוהה בהינתן העובדה כי בעת שעבר את העבירות היה נהג חדש כבן 17 והחזיק ברישיון נהיגה מזה כששה חודשים בלבד, ובהינתן כי לא נהג בזהירות הנדרשת נוכח תנאי הדרך, כאשר נהג במהירות גבוהה מן המותר, באופן שלא מתאים לתנאי הדרך.

בית המשפט קמא סקר את מצבה של נהגת הקטנוע כתוצאה מפגיעתה בתאונה, את החבלות הקשות שנגרמו לה ואת תוצאותיהן הקשות.

כן סקר בית המשפט את ממצאי תסקיר שירות המבחן ואת מסקנותיו, אך הסתייג מן הקביעה, כי המערער נטל אחריות על מעשיו נוכח כפירתו של המערער במיוחס לו מתחילת ההליכים ועד סופם. בית המשפט קמא סבר, כי ההמלצה העונשית של שירות המבחן אינה הולמת את העבירות אשר בביצוען הורשע המערער, על נסיבותיהן והינה חורגת באופן קיצוני ממתחם הענישה.

בית המשפט קמא סבר, כי אין להתחשב בהתמשכות ההליכים כשיקול להקלה בעונשו של המערער, שכן התמשכות ההליכים נבעה בעיקר מנסיבות הקשורות בניהול המשפט בבית המשפט באילת, במסגרת תורנות בית המשפט שם, וכאשר המערער עמד על זכותו לנהל משפט הכולל שמיעת ראיות. נוכח מידת רשלנותו של המערער, אשר הובילה לתאונה, וחומרת החבלות שנגרמו לנהגת הקטנוע, סבר בית המשפט קמא, כי העונש ההולם את העבירות המיוחסות למערער הינו מאסר בפועל, אך בהיות המערער קטין בעת ביצוע העבירה ונוכח גילו הצעיר בעת מתן גזר הדין, החליט לגזור עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות ולא מאסר מאחורי סורג וברית.

7. במסגרת הודעת הערעור, ובמהלך הדיון בערעור, טען בא-כוח המערער בין היתר כי לא היה מקום להרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו, משהוכח לסברתו שהתאונה נגרמה עקב התפרצותו של רכב המאזדה לנתיב נסיעתו של המערער. העובדה שהוכחה לטענתו בעדויות המערער, מר דוד וכן עדת התביעה הגב' סויסה.

כן, תלה ב"כ המערער את האשמה בקרות התאונה בתכנונה הלקוי של הדרך שבה נסע המערער. לדבריו: " **נפתח בעובדה מצמררת לפיה בשונה מרוחב "רגיל" כמקובל בכבישי הארץ הרי בזירת התאונה הוגדל משום מה הנתיב מ- 3.60 מטר לכד 4 מטר מדוע??**

משמע נהג הנוסע בנתיב, כאשר יגיע לזירת האירוע ימצא עצמו 0.40 ס"מ בתוככי הנתיב הנגדי גם אם נסע כדין כל העת ללא קשר למהירותו."

הסנגור סבר, כי התנהגותו של המערער בנסיבות, כאשר סטה שמאלה מנתיב נסיעתו כדי להימלט מפגיעה במכונית המאזדה הייתה הגיונית וסבירה.

עוד טען הסנגור, כי המשיבה לא הוכיחה שהמהירות המותרת בקטע הדרך שבו נסע המערער הייתה אכן 50 קמ"ש, ולא הוכיחה, כי הדרך שבה נסעה עד מקום התאונה הייתה דרך עירונית.

לטענת ב"כ המערער נכון היה לקבל את מסקנת מומחה ההגנה שלפיה המהירות לא גרמה לקרות

התאונה וטענתו זו פירט תוך הסברים מקצועיים התומכים לשיטתו במסקנה.

לעניין גזר הדין טען ב"כ המערער, כי העונש שהוטל על המערער חורג באופן ממשי לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת כעולה מפסקי דין שציטט, כן טען, כי נסיבותיו הקשות של המערער ובעיקר מצבו הרפואי של אביו, מצד אחד, לצד התנהלותו הנורמטיבית, לרבות טיפולו המסור באביו ושירות צבאי מלא לאחר התרחשות התאונה, מחייבות הימנעות ממיצוי הדין עמו. עוד טען, כי היה מקום לשקול לזכות המערער את התמשכות ההליכים ואת הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות. נוכח האמור, טען הסנגור, כי ככל שלא יתקבל הערעור על הכרעת הדין יש להקל בעונשו של המערער על ידי ביטול רכיב המאסר בדרך של עבודות שירות והפחתה ממשית במשך הפסילה בפועל שהוטלה עליו.

8. סבורני, כי אין להתערב בהכרעת הדין של בית המשפט קמא. בית המשפט קמא הרשיע את המערער, תוך קבלת קביעת המומחה מטעמו בדבר מהירות הנסיעה המינימלית של המערער עובר לתאונה - 75.8 קמ"ש (ולא 89.6 כפי שקבע בוחן התנועה רס"ב אזולאי), ותוך הנחה לטובתו, כאילו הוכחה טענתו בדבר כניסת רכב המאזדה לנתיב נסיעתו (סעיף 16 בגזר הדין).

בית המשפט קמא דחה את הטענה, כי התאונה הייתה בלתי נמנעת, גם אילו נסע המערער במהירות המותרת - 50 קמ"ש, שכן, לסברת בית המשפט קמא, אילו נסע המערער במהירות המותרת, יכול היה להימנע מפגיעה ברכב המזאדה גם מבלי לסטות סטייה מלאה לתוך נתיב הנסיעה הנגדי, מה גם שהיה עליו להפחית את מהירות נסיעתו בשל הצומת שעמדה לפניו. קביעותיו אלה של בית המשפט קמא מקובלות עלי, והינן מתחייבות לסברתי. הוכח, בחוות דעת המומחה מטעם המערער, כי מהירות נסיעתו לא פחתה מ- 75.8 קמ"ש. קביעתו של בוחן התנועה רס"ב אזולאי לפיה מהירות הנסיעה המותרת באותו קטע דרך הייתה 50 קמ"ש, הוסברה ונומקה בדו"ח שערך ולא נסתרה, מה גם שאין חולק על כך שהתאונה התרחשה בלב העיר ואין כל ראייה, כי הותרה במקום נסיעה במהירות גבוהה מן המהירות הרגילה בדרך עירונית. מכאן, שהמערער נסע במהירות גבוהה ב- 25.8 קמ"ש לפחות מעל המותר, או במילים אחרות - במהירות הגבוהה פי 1.5 מהמהירות המותרת. כל זאת, כאשר המערער נוהג ברכב כבד משקל וגדל מידות, אשר מעורבותו בתאונה עלולה להוביל לתוצאות קשות.

יתרה מזאת, המערער ראה שהוא מתקרב לצומת ועל כן ברי שהיה עליו להאט את מהירות נסיעתו לקראת הצומת, וודאי נוכח העיקול בדרך. אכן, אלמלא נסע במהירות כה גבוהה, יש להניח, כי המערער יכול היה לנקוט פעולות אחרות, מסוכנות פחות כדי להתחמק מפגיעתה של המכונית אשר התפרצה לטענתו לנתיב נסיעתו, מה גם שאילו נסע לאט יותר יתכן שהיה רואה את המכונית נכנסת לנתיב נסיעתו מוקדם יותר. מאותו טעם יש לדחות גם את טענת הסנגור בדבר היות "כשל תכנוני" בדרך, גורם להתרחשות התאונה שכן אילו נסע המערער במהירות חוקית, ואילו התאים את מהירות נסיעתו לתנאי הדרך, הרי שיכול היה להבחין בשינוי הנטען ברוחב הדרך ולהאט עוד את מהירות נסיעתו לצורך המשך נסיעה בטוחה לאחר השינוי האמור.

נכונה מסקנת בית המשפט קמא לפיה אין להסתמך על עדותה של הגב' סויסה, נוכח הסתירה בין גרסתה הראשונה ובין גרסתה בחקירה הנגדית, ונוכח חוסר הבהירות בגרסתה בחקירתה הנגדית.

כאמור, גם לפי גרסת המערער עצמו, נהג הוא במהירות גבוהה בהרבה מהמותר, עובר לתאונה, וכפי שהודה בהמשך באזני קצין המבחן, תרם גם חוסר ניסיונו בהיותו נהג חדש להתרחשות התאונה. אין ספק, כי המערער אשר היה עליו לנהוג בזהירות יתרה דווקא בהיותו נהג חדש, פעל להפך מן הנדרש בכך שנהג במהירות כה גבוהה ובאופן שלא התאים לתוואי הדרך. במצב זה, בין אם אכן הופרעה נסיעתו על ידי רכב אחר שהתפרץ לנתיב נסיעתו, כפי שטען, ובין אם לאו, הרי שנהיגתו הרשלנית היא שהובילה להתרחשות התאונה הקשה.

9. יש לדחות את הערעור על גזר הדין.

חרף נתוניו האישיים של המערער, היותו קטין בעת ביצוע העבירות, התנהגותו הנורמטיבית עובר לתאונה, העדר הרשעות קודמות, שירות צבאי מלא, ומצבו המצער של אביו, וגם נוכח הודאתו המלאה בפני שירות המבחן, ותחילת נטילת אחריות על מעשיו, הרי שהעונשים שגזר בית המשפט קמא על המערער, הולמים את רשלנותו הגבוהה שהובילה לתאונה, כאמור לעיל, ואת תוצאותיה הקשות של התאונה. יש גם ליתן משקל לכך שהמערער ביצע את העבירות חודשים ספורים לאחר שניתן לו רשיון נהיגה, ובמהלך תקופה שבה נדרש הוא על פי הדין וההיגיון לנהוג בזהירות יתרה. וודאי שאין לומר, כי העונשים חורגים מן הענישה הראויה בנסיבות באופן שמצדיק התערבות בהם.

אכן, עונש מאסר, גם אם בדרך של עבודות שירות, הינו עונש כבד לאדם צעיר, בנסיבותיו של המערער, אך שיקול ההלימה, ובמידה לא מבוטלת גם שיקול ההרתעה, מצדיקים את העונש שהטיל בית המשפט קמא על המערער.

כך גם לעניין עונש הפסילה בפועל, ויתר העונשים.

10. לפיכך, נדחה הערעור במלואו.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר במשרדי הממונה על עבודות השירות במתחם כלא אשל הסמוך לבאר שבע, ביום 15.11.16 בשעה 08:00, או במועד מאוחר יותר לפי שיקול דעת הממונה ותוך הודעה לבאת-כוחו של המערער.